

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.295 van 20 september 1999
in de zaak A. 83.401/IX-1773.**

In zake : De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Verkeer en Infrastructuur, thans de minister van Mobiliteit en Vervoer, die woonplaats kiest bij, advocaat E.GILLET, kantoor houdende te BRUSSEL, Brand Whitlocklaan 30

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, dat woonplaats kiest bij advocaat M. VAN DIEVOET, kantoor houdende te BRUSSEL, Koningstraat 15.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de Belgische Staat op 8 april 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het "besluit van 8 februari 1999 van de Vlaamse minister van Vervoer inzake bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest" met betrekking tot de afschaffing van de machtiging en invoering van de vergunning en het attest in toepassing van een Europese verordening;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 augustus 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 september 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LAMBRECHT die, loco advocaat E. GILLET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. VAN DIEVOET, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Bij brief van 18 maart 1998 vraagt de afdeling Personenvervoer en Luchthavens van de administratie Wegen en Verkeer van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap het advies van de afdeling Juridische Dienstverlening over de vraag of de verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad van 16 maart 1992 houdende gemeenschappelijke regels voor het internationaal vervoer van personen met touringcars en met autobussen,

zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad van 11 december 1997, en de verordening (EG) nr. 12/98 van de Raad van 11 december 1997 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder vervoersondernemers worden toegelaten tot het binnenlands personenvervoer over de weg in een lidstaat waar zij niet zijn gevestigd, de bepalingen van de besluitwet van 30 december 1946 betreffende het bezoldigd vervoer over de weg met autobussen en met autocars al dan niet opheffen en of het nog mogelijk is het niet aanvragen van de machtigingen door een binnenlands vervoerder te sanctioneren (op voorwaarde dat een contract tussen opdrachtgever en vervoerder aanwezig is); tevens wordt in deze brief gesteld dat de bevoegde Vlaamse minister beslist heeft de machtigingen voor het bijzonder geregeld vervoer die afgeleverd werden in toepassing van die besluitwet af te schaffen.

1.2. Op 28 april 1998 antwoordt de juridische afdeling dat de verordeningen gezien moeten worden als aanvulling op de besluitwet zodat een in België gevestigd vervoerder voor de inrichting van een bijzondere vorm van geregeld vervoer over een machtiging krachtens de besluitwet dient te beschikken, maar daarmee dan, krachtens de verordening nr. 684/92 zoals gewijzigd, ongeremd grensoverschrijdend bijzonder geregeld vervoer en, krachtens de verordening (EG) nr. 12/98 van de Raad, cabotagevervoer kan verrichten; deze machtiging zou ook vereist blijven indien hij enkel aan internationaal vervoer zou doen. Wel zou een Lid-Staat kunnen bepalen dat voor de toekomst de communautaire vergunning ook geldig is voor het verrichten van nationaal vervoer.

1.3. Bij brief van 26 november 1998 vraagt de afdeling Personenvervoer en Luchthavens het advies van de afdeling Juridische Dienstverlening over de vraag of de toepassing van de verordening (EG) nr. 2121/98 van de

Commissie van 2 oktober 1998 houdende uitvoeringsbepalingen van de Verordeningen van de Raad (EEG) nr. 684/92 en (EG) nr. 12/98 aangaande de documenten voor het personenvervoer met touringcars en autobussen, niet volstaat om het in de besluitwet van 1946 bepaalde machtigingssysteem af te schaffen.

1.4. Op 14 januari 1999 beantwoordt de juridische afdeling die vraag negatief, omdat volgens haar artikel 3bis, 10, van de verordening (EG) nr. 11/98 een aanpassing van de nationale wetgeving vergt teneinde te bepalen dat de communautaire vergunning ook geldt voor nationaal vervoer; de verordening (EG) nr. 2121/98 van de Commissie zou daaraan niets wijzigen omdat het enkel de uitvoeringsmodaliteiten van de verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad bepaalt.

1.5. Verwijzend naar ingewonnen bijkomende informatie stelt de juridische afdeling, in een brief van 29 januari 1999, dat haar eerdere adviezen dienen aangepast omdat de machtiging bedoeld in artikel 3.1 van de verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad onderscheiden zou moeten worden van deze bedoeld in de besluitwet en aldaar vereist voor bijzondere vormen van geregeld vervoer, aangezien de eerste machtiging de toegang tot het beroep betreft en de tweede de reisweg en dienstregeling zodat vanaf 11 december 1998 het machtigingssysteem voorzien in de Besluitwet wel degelijk is afgeschaft door de verordening en de vervoerder die aan bijzonder geregeld vervoer wil doen en daarvoor over een overeenkomst beschikt nog enkel een machtiging nodig heeft die toegang verleent tot het beroep, wat een federale bevoegdheid is.

1.6. In een niet gedateerde brief aan de bevoegde Vlaamse minister stelt de Afdeling Personenvervoer en Luchthavens dat zij van oordeel is dat de bepalingen van

artikel 4 en 13 van de verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad ook van toepassing zijn op het bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest; als ingangsdatum van het afschaffen van de machtigingen en het ingaan van de vergunningen en attesten stelt zij 1 juli 1999 voor, datum waarop de machtigingen voor het ophaalvervoer van leerlingen vervallen.

1.7. Een brief wordt door de Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening gestuurd naar de administraties en naar de verenigingen en bedrijven uit de sector.

Een daarvan is de brief die op 8 februari 1999 wordt gestuurd naar de federale minister van Vervoer en die als volgt luidt :

"De Verordeningen van de Raad (EEG) nr. 0694/92 van 16 maart 1992; gewijzigd bij verordening (EG) nr. 11/98 van de Raad van 11 december 1997 en (EG) nr. 12/98 van de Raad van 11 december 1997 en (EG) nr. 2121/98 van de Commissie van 2 oktober 1998 bepalen de gemeenschappelijke regels en de documenten voor het personenvervoer met touringcars en autobussen.

Al de bepalingen van deze verordeningen zijn van toepassing ten laatste met ingang van 11 juni 1999.

Ik heb dan ook beslist de bepalingen van deze verordeningen die betrekking hebben op het geregeld vervoer, de bijzondere vormen van geregeld vervoer en het vervoer voor eigen rekening, van toepassing te maken in het Vlaamse Gewest met ingang van 1 juli 1999.

Deze maatregel houdt in:

- 1° dat geen vergunning (machtiging) vereist is voor de bijzondere vormen van geregeld vervoer mits met betrekking daartoe tussen de organisator en de vervoerder een overeenkomst gesloten is;
- 2° dat voor geregeld vervoer en voor bijzondere vormen van geregeld vervoer waarvoor tussen de organisator en de vervoerder geen overeenkomst afgesloten is, een vergunning vereist is;
- 3° dat voor het wegvervoer voor eigen rekening een attest vereist is.

De formulieren voor aanvraag van een vergunning kunnen bekomen worden bij mijn administratie die

instaat voor het afleveren van de vergunningen en de attesten.

Ik verzoek uw diensten de vervoerders en de organisatoren in te lichten over de nieuwe regeling betreffende het bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest."

1.8. Een gelijkaardige brief wordt onder meer aan de Federatie van de Belgische autobus- en autocar-ondernemers en van reisorganisatoren gestuurd.

1.9. Bij brief van 25 maart 1999 antwoordt die Federatie hierop dat haar daarin wordt medegedeeld dat de bevoegde Vlaamse minister de beslissing genomen heeft dat de in de brief van 8 februari 1999 vermelde Europese verordeningen van toepassing worden gemaakt in het Vlaamse Gewest en vraagt zij "in het kader van Afdeling II van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse Regering" een afschrift van deze beslissing.

1.10. Op die brief volgt op 12 mei 1999 het volgende antwoord :

"In antwoord op uw schrijven van 25/03/1999 kan ik u mededelen dat mijn beslissing u betekend werd met mijn schrijven van 08/02/1999.

Deze beslissing werd genomen na onderzoek van de bepalingen van de onderscheiden Europese Verordeningen, na advies van de Juridische Dienst van het Departement LIN en na samenspraak met het Departement Onderwijs, voornamelijk voor wat betreft het ophaalvervoer van leerlingen.

Ik wens er evenwel uw aandacht op te vestigen dat de verplichting om over een communautaire vergunning te beschikken, met het oog op het verrichten van internationaal of nationaal vervoer van personen met touringcars en autobussen, nog steeds bestaat.

Het verlenen van dergelijke vergunning is evenwel een Federale bevoegdheid."

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering van de verzoekende partij niet ontvankelijk is; dat zij hiervoor het volgende betoogt :

"De verzoekende partij leidt het bestaan van de bestreden beslissing af uit een schrijven van de verwerende partij dd. 8 februari 1999.

De minister heeft middels dit schrijven een intentie kenbaar gemaakt aan zijn federale collega, doch geenszins een beslissing genomen. De vermelding 'Ik heb dan ook beslist' toont niet aan dat er een aanvechtbare administratieve rechtshandeling zou voorliggen.

De verwerende partij is louter voornemens een voorontwerp van decreet in te dienen bij het Vlaams Parlement. Zulks is geen uitvoerbare administratieve rechtshandeling. Zodoende is de vordering zonder voorwerp (R.v.St., 12 juli 1988, nr. 30.539).

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 23 december 1946 tot instelling van de Raad van State blijkt dat de wetgever bepaalde rechtshandelingen, hoewel uitgaande van organen van de uitvoerende macht, toch buiten het bereik van de vernietigingsmacht van de Raad van State heeft willen stellen, omdat zij gericht zijn op de werking van de politieke instellingen (R.v.St., nr. 25.797, 4 november 1985, R.W., 1986-87, 1090-1094, noot L.P. SUETENS).

Algemeen wordt aanvaard dat de rechtshandelingen die betrekking hebben op de verhouding tussen het parlement en de regering, bv. besluiten waarbij een gemeenschaps- of gewestregering gebruik maakt van het initiatiefrecht op wetgevend gebied, worden onttrokken aan de bevoegdheid van de Raad van State (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1996, p. 754.)

In het geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn dat dergelijke handelingen niet worden onttrokken aan de bevoegdheid van de Raad van State, dient te worden vastgesteld dat hieraan een zodanige ruime beoordelingsvrijheid van het bestuur ten grondslag ligt, dat de toetsing ervan slechts uiterst marginaal kan plaatsvinden (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M. en VANDE LANOTTE J., o.c., p. 754, voetnoot, 52).

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de opgeworpen middelen veelal geen voorwerp hebben of in deze stand van de procedure voorbarig zijn.

Bijgevolg is de vordering onontvankelijk."

2.2. Overwegende dat luidens artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de afdeling administratie uitspraak doet bij wege van arrest over "de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden of tegen de administratieve beslissingen in betwiste zaken"; dat als "akte" van een overheid slechts kan worden beschouwd de handeling met een individuele draagwijdte die rechtsgevolgen beoogt tot stand te brengen of te beletten dat deze tot stand komen;

2.3. Overwegende dat te dezen bezwaarlijk kan worden voorbijgegaan aan de inhoud van de bestreden akte die ook aan de betrokkenen uit de sector werd toegestuurd, waarin zonder enige terughoudendheid sprake is van een genomen beslissing, van een "maatregel" en van een "nieuwe regeling"; dat ook in de brief van de verwerende partij in antwoord op de vraag van de Federatie van de Belgische autobus- en autocarondernemers en van reisorganisatoren, geen intentie kan schuilgaan maar een effectieve beslissing omdat de woorden: "mijn beslissing U betekend werd met mijn schrijven van 8 februari 1999" trouwens niet anders kunnen geïnterpreteerd worden; dat de stelling van de verwerende partij aldus niet opgaat;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts kan worden besloten tot schorsing van de tenuitvoerlegging, onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde de verzoekende partij in een eerste middel aanvoert dat in de mate de hiervoor genoemde verordeningen zouden moeten leiden tot een wijziging van de vigerende wetgeving, alleen de federale overheid daartoe bevoegd is, aangezien uit de memorie van toelichting bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988 moet blijken dat het de bedoeling was dat de reglementering inzake toegang tot het beroep en de tot de markt van ondernemer van nationaal en internationaal personenvervoer over de weg, als vestigingsvoorwaarden in de zin van artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna genoemd : de bijzondere wet) een federale bevoegdheid is, en geen deel uitmaakt van de gewestelijke bevoegdheid met betrekking tot geregeld vervoer met inbegrip van bijzondere vormen van geregeld vervoer in de zin van artikel 6, § 1, vijfde lid, X, 8°, van de bijzondere wet, zoals vervangen bij artikel 4, § 11, van de bijzondere wet van 8 augustus 1988; dat zij daarbij aanneemt dat de bestaande reglementering inzake vergunningen en machtigingen voor het nationaal en internationaal bezoldigd vervoer van personen over de weg een regeling is van toegang tot het beroep en tot de markt;

3.3. Overwegende dat de verwerende partij tegenwerpt dat de bestreden beslissing geenszins de in het middel aangehaalde wetsbepalingen schendt aangezien zij bevoegd was op grond van artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet en de bevoegdheid voor het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het taxivervoer en het verhuren van auto's met chauffeur, haar aldus

krachtens de voornoemde wetsbepaling toegekend is; dat zij verder stelt dat volgens de memorie van toelichting bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988 die bevoegdheid onder meer de inrichting van de netten en de daaraan verbonden machtigingen en het verlenen van machtigingen voor de bijzondere vormen van geregeld vervoer omvat, hetgeen zij wil regelen, en niet de toegang tot het beroep en tot de markt van ondernemer van nationaal en internationaal personenvervoer; dat volgens haar de stukken ontegensprekelijk aantonen dat zij zich bij het nemen van de bestreden beslissing "heeft willen beperken tot het invoeren in het Vlaamse Gewest van een vergunningsstelsel voor het verrichten (of de organisatie) van bezoldigd personenvervoer over de weg" en dat zij aan "de vergunningsregeling met betrekking tot de toegang tot het beroep en tot de markt, in de betekenis die daar in de Memorie van Toelichting aan wordt gegeven" nooit heeft willen raken aangezien dit een federale bevoegdheid betreft; dat de machtiging tot toelating tot het beroep, die een federale bevoegdheid is, vereist blijft, en "het voorontwerp van decreet waarin de bestreden beslissing vorm heeft gekregen, (...) louter betrekking (heeft) op de organisatie van het bezoldigd (nationaal) personenvervoer over de weg, en niet op de toegang tot het beroep en tot de markt, in de betekenis die daar door de Memorie van Toelichting aan wordt gegeven"; dat tenslotte het in te voeren vergunningsstelsel identiek zou zijn aan dat van de verordeningen, zij het beperkt tot de organisatie van het personenvervoer, waarbij de verordeningen geenszins raken aan de nationaal bepaalde vestigingsvoorwaarden, de naleving van dewelke volgens artikel 1 van de verordening (EEG) nr. 684/92 van de Raad een voorafgaande voorwaarde is om te vallen onder het toepassingsgebied van de verordening;

3.4. Overwegende dat in de mate in het eerste middel ook de schending wordt ingeroepen van de besluitwet van 30 december 1946 en van de wet van 26 april 1962 dit middel niet ontvankelijk is, aangezien niet wordt toegelicht waarin de eventuele schending van deze bepalingen bestaat; dat de toelichting van het middel immers alleen over de bevoegdheidsverdeling handelt;

3.5. Overwegende met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling dat de gewesten krachtens artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet bevoegd zijn voor "het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer, met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het taxi-vervoer en het verhuren van auto's met chauffeur"; dat voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, de Grondwetgever en de bijzondere wetgever worden geacht aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van regels die eigen zijn aan de aan hen toegewezen aangelegenheden (Arbitragehof, nr. 2/97 van 26 januari 1997); dat weliswaar uit artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet kan blijken dat de gewesten bevoegd zijn voor de regeling van het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer, met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer, het taxivervoer en het verhuren van auto's met chauffeur in de meest ruime zin van het woord, maar dat die bevoegdheidstoewijzing niet het aannemen van de regels van de algemene politie en de reglementering op het verkeer en vervoer omvat, wat een federale bevoegdheid is gebleven, ook al moeten de gewestregeringen bij het ontwerpen ervan worden betrokken (Arbitragehof, nr. 5/96 van 18 januari 1996); dat terzake het afschaffen van een machtiging voor bijzonder geregeld vervoer met een overeenkomst tussen opdrachtgever en organisator, het invoeren van een attest voor vervoer voor eigen rekening en het invoeren van een vergunning voor geregeld vervoer en bijzondere

vormen van geregeld vervoer zonder de voornoemde overeenkomst, nochtans verder lijken te gaan dan een loutere uitoefening van de krachtens artikel 6, § 1, X, 8°, van de bijzondere wet aan de gewesten toegekende beheersbevoegdheid; dat zulks inderdaad niet lijkt ingepast te kunnen worden in een beheersbevoegdheid zelfs in de ruime zin inzake het gemeenschappelijk stads- en streekvervoer met inbegrip van de bijzondere vormen van geregeld vervoer en van inrichting van netten en de daaraan verbonden machtigingen, de tarieven en de toegekende tariefverminderingen; dat de bestreden beslissing veeleer beoogt een materie te regelen met betrekking tot een algemene norm inzake de vereiste attesten voor het vervoer voor eigen rekening en de vergunningen voor geregeld vervoer en bijzondere vormen van geregeld vervoer zonder overeenkomst tussen vervoerder en organisator, hetgeen luidens de genoemde verordening van de Raad (EEG) nr. 684/92 van 16 maart 1992 een aspect is van de toegang tot de markt; dat het middel derhalve als ernstig kan beschouwd worden;

3.6. Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij het volgende aanvoert :

"Krachtens art. 17 §2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts worden besloten tot schorsing van de tenuitvoerlegging, onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden (cf. III), én dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Vooreerst wil de verzoekende partij doen opmerken dat de normale uitoefening van de krachtens de Grondwet en de Bijzonder(e) Wet op de Hervorming van de Instellingen aan de Belgische Staat toekomende bevoegdheid een aangelegenheid is die vanzelfsprekend de openbare orde aanbelangt. Het hinderen of onmogelijk maken van de uitoefening van die bevoegdheid in de periode die een vernietiging voorafgaat maakt op zich reeds een moeilijk – zelfs onmogelijk – te herstellen nadeel uit in hoofde van de Belgische Staat.

Vervolgens wil de verzoekende partij in concreto aantonen wat de gevolgen zouden zijn, indien de uitvoering van het bestreden besluit niet zou worden opgeschort. Hierbij moet men er vanzelfsprekend rekening mee houden dat de brief van Minister STEVAERT officieus verspreid werd onder de leden van de F.B.A.A., waardoor deze inderdaad op de hoogte zijn van het feit dat er 'iets' veranderd is.

Het federale ministerie van verkeer, meerbepaald de Dienst wegvervoer van het Bestuur van het Vervoer te Land, oefent controles uit in functie van de naleving van de machtigingsvereisten opgenomen in de geciteerde besluitwet van 30 december 1946. Met betrekking tot het nationaal vervoer zullen vanaf 1 juli 1999 bepaalde vervoerders in de waan verkeren niet meer te moeten beschikken over een vergunning/machtiging, terwijl dit in werkelijkheid wel degelijk het geval is. Zij zullen zich hiervoor baseren op de beslissing van Minister STEVAERT, en men kan inderdaad voorhouden dat deze beslissing hen plaats(t) in een situatie van 'onoverkomelijke onwetendheid'. Men kan van hen inderdaad niet verwachten dat zij op de hoogte zijn van de inherente (hierboven aangetoonde) gebreken van deze beslissing. Dit alles zal de controles van de Dienst wegvervoer onmogelijk maken en op deze wijze verzoekende partij een nadeel berokkenen dat niet goedge maakt kan worden.

In het arrest nr. 74.292 van 16 juni 1998, heeft uw Raad het volgende beslist met betrekking tot een overheid die gedwarsboemd werd bij de uitoefening van een haar toekomende bevoegdheid (p. 16):

'dat, inzonderheid omdat het bestreden besluit zonder enig motief op een haast werktuiglijke wijze toepassing maakt van een wettelijke regeling die aan de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid toekent -reden waarom het tweede middel ernstig bevonden is -, de verzoekende partij bijgevalen wordt waar zij stelt gedwarsboemd te worden in de uitoefening van haar door de wet toegewezen bevoegdheid op het vlak van de uitoefening van het algemeen toezicht; dat zij er in die omstandigheden niet kan toe verplicht worden de afwikkeling van de gewone annulatieprocedure af te wachten; dat er reden is om in haren hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te onderkennen,'

Niet alleen zal de Belgische Staat een onherstelbaar nadeel ondervinden, ook de transporteurs zelf zullen door de algehele verwarring die heerst nadeel ondervinden. Men stelt zich een transporteur voor die met een dringende lading wordt tegengehouden omdat hij niet de vereiste vergunning, afgeleverd door het Ministerie van Verkeer kan voorleggen, terwijl de reden hiervoor enkel te zoeken is in de verwarring die Minister STEVAERT met zijn schrijven heeft gezaaid.

Uw raad heeft al herhaaldelijk aanvaard dat, aangezien het contentieux van de schorsing, door zijn band met het annulatiecontentieux, een objectief contentieux is, men niet enkel moet kijken naar het nadeel dat door de verzoeker geleden wordt, maar eveneens naar het nadeel dat anderen lijden (R.v.St., arrest n° 38.108, 14 november 1991 ; R.v.St., arrest n° 39.200, 9 april 1992 ; R.v.St., arrest n° 40.758, 19 oktober 1992 ; R.v.St., arrest n° 41.035, 12 november 1992). In een ander arrest werd dezelfde figuur aanvaard, en werd aldus een moeilijk te herstellen ernstig nadeel 'door weerkaatsing' ('par répercussion') aanvaard (P. LEVERT, 'Référé administratif', Amén.-Env. 1993, speciaal nummer 'Référé, urbanisme et environnement', 10; M. LEROY, Contentieux Administratif, Bruylant, Bruxelles, 1996, 595 e.v. R.v.St., arrest n° 41.122, 20 november 1992).

In het voorliggende geval is er duidelijk sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zowel in hoofde van de Belgische Staat, bij het uitoefenen van zijn bevoegdheden als overheid, als ten aanzien van de transporteurs die ten opzichte van de vergunningsregeling "rechtsonderhorigen" zijn, en die er dus minstens onrechtstreeks de gevolgen van zullen ondervinden."

3.7. Overwegende dat de verwerende partij hierop het volgende antwoordt :

"1. De verzoekende partij beweert dat zij wordt gehinderd in de uitoefening van haar bevoegdheid door de bestreden beslissing. Zulks zou op zich een M.T.H.E.N. uitmaken. Dit blijkt des te meer uit de officieuze mededeling van deze beslissing in het maandblad van de Federatie van Belgische Autobus- en Autocarondernemers (F.B.A.A.). De leden van het F.B.A.A. zouden in de waan worden gelaten dat zij niet langer over een vergunning dienen te beschikken. Deze bestuurders zullen bij controles van de Dienst Wegvervoer van het Bestuur van het Vervoer te Land zich op onoverkomelijke onwetendheid beroepen, aangezien zij niet geacht worden op de hoogte te zijn van de inherente gebreken van de beslissing van de verwerende partij. Zodoende zou iedere controle van de Dienst Wegvervoer onmogelijk worden.

De transporteurs zelf zouden eveneens worden getroffen door een M.T.H.E.N. De verzoekende partij denkt aan de bestuurder die met een dringende lading wordt tegengehouden omdat hij de vereiste vergunning niet bezit.

Zulks is geenszins het geval.

2. De verzoekende partij vereenzelvigd het M.T.H.E.N. met het eerste (beweerdelijk) ernstige

middel i.v.m. de onbevoegdheid van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen. Het M.T.H.E.N. dient te worden onderscheiden van de ernstige middelen. Zodoende voldoet het verzoekschrift niet aan de voorwaarden van artikel 17 van de Raad van State-Wet.

In het geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn dat het M.T.H.E.N.. opgeworpen door de verzoekende partij, wel degelijk kan worden onderscheiden van de beweerdelijk ernstige middelen, stelt de verwerende partij vast dat er van een dwarsbomen geen sprake kan zijn. Hoger werd reeds aangetoond dat de bevoegdheid van de verzoekende partij inzake toegang tot het beroep van transporteurs dient te worden onderscheiden van de bevoegdheid van de verwerende partij om het verrichten (of de organisatie) van bezoldigd personenvervoer over de weg te regelen. In het voorontwerp van decreet wordt enkel deze laatste bevoegdheid uitgeoefend. Zodoende kan de Dienst Wegvervoer haar controles uitoefenen zoals voorheen. Iedere vervoerder zal blijvend over een vergunning van toegang tot het beroep en tot de markt dienen te beschikken, zonder zich te kunnen beroepen op enige onoverkomelijke onwetendheid.

De stelling dat de transporteurs zelf worden getroffen door een M.T.H.E.N. kan niet worden gevolgd. Zij worden geenszins misleid. De transporteurs blijven onderworpen aan de verplichting om over een communautaire vergunning te beschikken. Het verlenen van dergelijke vergunning is een federale bevoegdheid.

De transporteurs werden hiervan verwittigd zoals blijkt uit een schrijven van de Minister :

'...
Ik wens er evenwel uw aandacht op te vestigen dat de verplichting om over een communautaire vergunning te beschikken, met het oog op het verrichten van internationaal of nationaal vervoer van personen met touringcars en autobussen, nog steeds bestaat. Het verlenen van een dergelijke vergunning is evenwel een Federale bevoegdheid.'

Zodoende kan er van een algehele verwarring of een M.T.H.E.N. in hoofde van de transporteurs geen sprake zijn.

Ten overvloede dient te worden vastgesteld dat een transporteur - als deskundige in zijn vak -, zelf het onderscheid tussen een vergunning i.v.m. de toegang tot het beroep en een vergunning i.v.m. het verrichten (of de Organisatie) van bezoldigd personenvervoer over de weg kan maken.

Bijgevolg is de vordering tot schorsing ongegrond."

3.8. Overwegende dat de vraag of de federale overheid in de uitoefening van haar bevoegdheden wordt gedwarsboemd, samenhangt met het eerste ernstig bevonden middel; dat opdat alsdan een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zou bestaan het niet volstaat te verwijzen naar een loutere bevoegdheidsoverschrijding ten nadele van de federale regering; dat de verzoekende partij echter ook verwijst naar de gevolgen van de bestreden beslissing en dat als de verwerende partij voorhoudt dat zij in haar brief van 12 mei 1999 aan de Federatie van de Belgische autobus- en autocarondernemers en van reisorganisatoren uitdrukkelijk gewezen heeft op de behouden verplichting voor internationaal en nationaal personenvervoer te beschikken over een communautaire vergunning, toch moet vastgesteld worden dat uit de brief - en derhalve uit de bestreden beslissing - moet worden afgeleid dat in alle andere gevallen de machtigingen bedoeld in de besluitwet van 30 december 1946 niet meer vereist zijn, omdat zij vervangen worden door vergunningen en attesten, terwijl dit krachtens de verordeningen enkel het geval zou zijn voor het internationaal vervoer; dat de verzoekende partij aldus door de bestreden beslissing gehinderd wordt in de haar door de wet toegewezen bevoegdheden van regelgeving en toezicht op de naleving ervan en aldus in haren hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is;

Overwegende dat dientengevolge voldaan is aan de beide voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 8 februari 1999 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, inzake "bezoldigd personenvervoer in het Vlaamse Gewest" met betrekking "tot de afschaffing van de machtiging en invoering van de vergunning en het attest in toepassing van de Europese verordening",

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als de geschorste beslissing.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig september 1900 negenennegentig, door :

de H.	L. HELLIN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS

L. HELLIN.